

Nermin Son Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Mart 2014

SON BÖLÜM:

Kaç zamandır içinde biriken sıkıntının sebebi aldığı haberle pekişmişti işte. Annesinin sesini duyduğunda ilk akla gelen babası iken nasıl olmuştu da bu haber ona ulaşmıştı.

Çökkün bir halde attı kendini kanepeye. Ve koy verdi gözyaşlarını. Ne mecali vardı ne de isteği Antalya'ya geri dönmek için. Dayanamazdı onun cenazesini görmeye. Böyle mi olacaktı onunla yeniden karşılaşmaları. O ve ailesi. Oysa haberi bile yoktu Yılmaz'ın çocuğu olduğundan. Ufacık bir çocuk üstelik daha hayatın başında. Ne karısıyla karşılaşmıştı Yılmaz evlendikten sonra ne bir tebrik yollamıştı. Olacak iş miydi? Bu muydu adalet?

Yurtdışından Türkiye'ye olan yolculukları vahim bir trafik kazasıyla nihayete ermişti. Ve arabadan tek kişi bile sağ çıkmamıştı. Yılmaz, karısı ve iki yaşındaki küçük kızları kısaca bir aile yitip gitmişti bir anlık dalgınlık sonucu.

Onca hayal, onca uğraş ve yaşadığı yalnızlık. Üstüne üstük babası o gittikten sonra sağlığını kaybetmiş ve yataklara düşmüştü. Ne vardı sanki ailesini bırakıp İstanbul'a gelmeye. İstese kalırdı Antalya'da ve o da yerleşik düzene uyum sağlar, yaşayıp giderdi ailesiyle.

Afakî umutlarla yürütmeye çalıştığı düzen artık düzen olmaktan bile çıkmıştı.

Aslında tam anlamıyla bir enkaza dönmüştü hele ki işyerinde yaşadığı sorunlar neticesi. Tek bir kişi bile destek çıkmamıştı ona. Sonuçta güçlünün yanında yer almıştı şirket çalışanları. Ve bir referans alması bile söz konusu değildi iş yerinden. İnanıldığı herkes sırtını dönmüş ve onu aralıksız sorgulamaktaydı. Kısaca yine yalnızdı tıpkı ilk günler olduğu gibi.

Tek kişilik gösterisi sona ermişti. Ve tek bir seyirci bile yoktu ona destek olacak. Oysa eskiden neşe saçardı etrafına Nermin ne de olsa hırsları yoktu o zamanlar. Özellikle yalnız yaşamaya başladığı ilk gün itibariyle çoğu arkadaşı hatırını bile sormaz olmuştu oysa nasıl da içli dışlıydılar Nermin Antalya'da yaşarken.

Herkes uzağındaydı çok uzağında hem de. Hele ki ailesinin olanlardan haberi olsa artık iyice yüreğine inerdi babasının.

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu yine. Son zamanlarda sık sık ağrır olmuştu başı. Masanın üzerinde bir gün

evvelden kalan üç beş şişe bira vardı. Son zamanlarda oldukça sık içer olmuştu. En azından gün içinde gevşeyip, rahatlamasını sağlıyordu. Ona tek gereken gevşemektir. Alkolün verdiği uyuşukluk alıyordu sıkıntısını ve stresini. Aslında o da biliyordu bunun bir çözüm olmadığını ama sonuçta geçici bir süreçti bu yaşadıkları.

Bunları düşünürken şişelerden birini dikmişti bile.

Kredi kartına oldukça yüklenmişti son zamanlarda. Ne vardı sanki işyerinden istifa edecek ama olmamıştı işte. İstese kalır ve maaşı da katlanırdı ama onun amacı sadece namusuyla çalışmaktı, patronun tacizlerine katlanmak değil.

Artık çalışıyordu Nermin bu yüzden de ailesi ona maddi yardımı kesmişti. Tabii ki onların bilgileri bu doğrultuydu. Zaten istese bile artık tek kuruş gönderemezlerdi. Babasının hastalığı tuz biber ekmişti üstelik.

Bir yandan ağlıyor bir yandan işin içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu. Kaç aydır kirasını da ödeyemiyordu üstelik. Kaç kere ihtarname göndermişti ev sahibi. Eninde sonunda oturduğu daireden atılacak ve ortada kalacaktı.

Ailesi dışında kimsesi yoktu yardım isteyebileceği. Ama gururuna da yediremiyordu geri dönmeyi.

Kapı zilinın çalınmasıyla kendine geldi Nermin. Beklediği hiç kimse yoktu oysa. Olsa olsa kapıcı gelir ve aylardır ödemediği aidatı almak için zorlardı Nermin'i.

-Açmam olur biter, diye geçirdi içinden.

Ama kapıdaki zili öylesine ısrarla çalıyordu ki. Şimdi de yumruklanıyordu kapı.

Mecburen kalktı yerinden ve açtı kapıyı. Kapını açılmasıyla içeri hücum etti kapıdaki adam.

-Kaç ay oldu, Nermin Hanım. Ya ödersin birikmiş kira borcunu ya da def olup gidersin, anlıyor musun?

Bu sefer atlatamamıştı ev sahibini işte. Adamın gözleri ateş saçıyordu adeta.

Bir hışımla odadaki masayı yere devirdi. Ne var ne yok yerlere saçılmıştı. Adam istikrarsız ve ısrarlı bir şekilde sövüp saymaya başladı.

Küfrün haddi hesabı yoktu. Annesine babasına hatta Nermin'e bile küfrediyordu tutarsız bir şekilde. Gözü dönmüş bir şekilde vurmaya başladı Nermin'e. Aldığı darbelerin etkisiyle oldukça sersemlemişti Nermin. Karşı koyacak ne gücü ne de hali vardı. Yanı başında duran kırık bira şişesini aldığı gibi adamın

kafasına fırlattı. Yüzü gözü kanlar içersinde kalmış bir halde adam olduğu yere yıkıldı. Gırtlğından oluk gibi kan boşanıyordu. Yığıldığı yerde son bir refleks ile debelendi. Ve son nefesini verdi saniyeler içersinde.

Her şey bir anda vuku bulmuştu. Nermin'in üstü başı kan içinde kalmıştı ve hıçkırıyordu deli gibi.

-Hayır hayır hayır...

Demesine kalmadan adam olduğu yerden kalkıp üzerine yürüdü Nermin'in.

Bu nasıl olabilirdi ki. Ölüler nasıl yürüyebilirdi. Bu seferki hamleleri daha da acımasızdı adamın. Oysa daha demin son nefesini vermişti.

Deli gibi haykırıyordu Nermin ve gözyaşları bile kan içindeydi, üstü başı perişan, derbeder bir halde kaçacak yer arıyordu.

Bu sefer de adam Nermin'in üzerindeki parçalamaya başladı. Daha da güçlenmişti adam. Filmlerde olabilirdi böylesi.

-Ölüler yürüyemez ve hareket edemez. Hayır hayır hayır...

Avaz avaz haykırıyordu genç kız. Ve kimse yardım etmiyordu ona. Bunca gürültü ve bunca haykırış. Neden kimse yardım etmiyordu ona.

-Ölüler yürüyemez. Hayır, yapma, nolur...

Kan ter içinde içersinde kalmıştı. Çırpınıyordu, deli gibi dört dönüyordu.

Ve açtı gözlerini. Her yer karanlıktı. Üstünü başını yokladı. Her şey olduğu gibi ve olduğu yerindeydi. Üstü başı tertemizdi, ne kan vardı ne de yırtık.

-Nerdeyim ben, aman Allah' ım, ben öldürmüş olamam, ben kimseyi öldüremem...

Demeye kalmadı ki sesini bastıran telefon sesi çekti dikkatini.

Nerdeydi ceset?

Telefona aldırmadı bile. Koşa koşa ön odaya gitti. Açtı ışığı. Kimsecikler yoktu. Ne kan ne de ceset. Masaya baktı, o da olduğu yerde duruyordu ve üzerinde üç beş bira şişesi. Belli ki fazla içmişti. Kapıya

yöneldi. Kapı da olduğu yerde duruyordu ve kilitliydi de üstelik.

Telefon hala çalıyordu. Koşa koşa gitti ve açtı telefonu.

Telefondaki annesiydi. Kadın merak içersinde kalmıştı.

-Nermin, kızım, neredesin bunca saattir? Meraktan öldüm, inan ki.

Demesine kalmadı ki Nermin çöküp kaldı olduğu yere.

-Anneciğim, nasılsın? Babam nasıl ya Yılmaz, o nasıl? Söyle nolursun.

-Herkes iyi, güzelim. Yılmaz'ı neden sordun ki? Baban da iyi üstelik git gide de iyiye gidiyor. Söyle ne oldu ceylan gözlüm?

Bu sefer kahkahalarla gülmeye başladı Nermin. Belli ki hepsi kötü bir kâbustu. Kâh gülüyor kâh ağlıyordu. İyice bıraktı kendini ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

-İyiyim anne çok iyi hem de. Ben Antalya'ya yanınıza dönüyorum. Odamı, evimi ve sizi çok özledim çok hem de...

SON.